

Част III (а)

Последици от мита върху господарите

Божественото право на политиката

В нашата страна начело на бандата, наречена „Власт“, са конгресмените, президентите и „съдиите“. (В другите страни управляващите са известни под други имена, напр. „крале“, „императори“ или „членове на парламента“). И въпреки че са на върха на авторитарната организация, самите те не са възприемани като „авторитет“ (по начина, по който някога кралете били възприемани). За тях все още се смята, че действат от името на нещо друго, различно от самите тях – нещо абстрактно, наречено „Власт“. В резултат на вярата в „авторитета“ за тях се смята, че имат права да правят неща в името на „Властта“, каквито нито един от тях няма право да прави като индивид. Легитимността на техните действия се измерва не по това, което правят, а по това как го правят. В очите на повечето хора действията, които политиките предприемат в рамките на „служебните си компетенции“, и заповедите, които те издават чрез приетите политически ритуали, се оценяват по много по-различни критерии, отколкото действията им като частни лица.

Ако някой конгресмен влезе с взлом в къщата на свой ближен и вземе 1000 долара, ще бъде сметнат за престъпник. Ако пък заедно с колегите си политици наложи „данък“, изискващ същите 1000 долара от същия ближен, това се смята за законно.

Онова, което би било въоръжен грабеж, в този случай би се смятало от почти всеки за законно „данъчно облагане“. Конгресменът не само че няма да бъде сметнат за крадец, а всеки „данъчна измамник“, който се *съпро-*

тивлява на неговите изнудвачески искания, ще бъде сметнат за „престъпник“.

Но вярата в „авторитета“ не само променя начина, по който масите виждат „законодателите“; тя променя и начина, по който „законодателите“ виждат самите *себе си*. Трябва да е очевидно, че ако човек бъде убеден, че няма морално право да управлява други хора, тази вяра ще има значителни последици за неговото поведение. Ако той вярва, че има правото да иска част от приходите на всеки човек под заплаха от наказание (при условие, че прави това чрез приети „легални“ процедури), почти сигурно е, че ще го приложи. Ако той е убеден, че има правото насилствено да управлява решенията на своите ближни – че това е морално и законно за него да прави така – почти сигурно е, че ще го приложи. И, поне отначало, той дори може да прави това с най-добри намерения.

Едно просто умствено упражнение дава бегла представа за това как и защо политиките действат по този начин. Помислете си, какво щяхте да направите *вие*, ако бяхте цар на света? Ако имахте власт, как щяхте да подобрите нещата? Помислете по въпроса внимателно, преди да продължите да четете.

Когато бъде попитан какво би направил, ако имаше власт, почти никой не отговаря „Бих оставил хората на мира“. Вместо това, повечето хора започват да си представят начини, по които те биха използвали компетенциите си да *управляват* хората, като средство за правене на добро, за напредък на човечеството. Ако някой започне със схващането, че такова управление може да бъде законно и справедливо, възможностите са почти безкрайни. Един би направил хората в страната по-здрави, като ги накара да ядат повече питателна храна и редовно да правят упражнения. Друг би помогнал на бедните, като накара богатите да

им дават пари. Трети би направил хората по-защитени, като ги накара да плащат за по-силна система за отбрана. Четвърти би направил нещата по-справедливи и обществото по-състрадателно, като накара хората да се държат както трябва.

Обаче, макар че хората могат да си представят множество положителни ползи, само ако господството на „Властта“ се използва за добро, също толкова лесно е да си представят потенциала за тирания и потисничество – всъщност *неизбежността* на тиранията и потисничеството. Щом някой си повярва, че има правото да управлява другите, малка е вероятността той да избере да не използва тази власт. И колкото и благородни намерения да има отначало, онова, с което всъщност ще завърши, е използване на насилие и заплаха за използване на насилие, за да наложи волята си над другите. Дори наглед добронамерени каузи, като например „помощи за бедните“, първо изискват от „Властта“ насилствено да отнеме имущество от други хора. Щом някой – колкото и добродетелен и добронамерен да бъде – приеме тезата, че „легалната“ агресия е законна, и щом получи юздите на властта и с тях предполагаемото право да управлява, вероятността този човек да избере да *не* управлява насилствено своите ближни, е почти нулева. Степента на принуда и насилие, които той прилага спрямо другите, може да варира, но той *ще* стане тиранин в една или друга степен, защото щом някой истински повярва, че има правото да управлява (дори само в „ограничена“ степен), той няма да гледа на другите или да ги третира като равни. Той ще гледа на тях и ще ги третира като поданици.

И това е, ако този човек е започнал с добри намерения. Обаче мнозина от онези, които се стремят към „висок пост“, правят това по чисто егоистични причини от самото начало, защото жадуват за богатство и власт за себе си и се

наслаждават от това да упражняват власт над други хора. Разбира се, придобиването на пост на „авторитет“ за такива хора е средство за постигане на огромно количество власт, която те не биха имали по друг начин. Примерите на мегаломани от цял свят и през цялата история, използващи фасадата на „авторитети“, за да извършват ужасни жестокости, са толкова обичайни и добре познати, че едва ли е необходимо да ги споменавам изобщо. Поставянето на злодеи на постове на „авторитети“ (напр. Сталин, Ленин, Мао, Хитлер, Мусолини, Пол Пот) води до грабежи, физическо насилие, тормоз, тероризиране, изтезания и преки убийства на почти невъобразим брой човешки същества. Толкова е очевидно, че е почти глупаво, дори да го кажа: даването на власт на лоши хора представлява опасност за човечеството.

Но даването на власт на *добри* хора – хора, които поне първоначално възнамеряват да използват властта си за добро – може също да бъде толкова опасно, защото това човек да повярва, че има правото да управлява, неизбежно ще изиска от него да повярва, че е освободен от задължения, свързани с основния човешки морал. Когато някой си въобрази, че е легитимен „законодател“, той ще се опита да използва силата на „закона“, за да управлява своите близни и няма да чувства вина, докато прави това.

Противно на очакванията обаче, въпреки че „законодателите“ са на самия връх на авторитарната йерархия, дори и те не приемат персонална отговорност за онова, което върши „Властта“. Дори те говорят така, сякаш „законът“ е нещо различно от заповедите, които те издават. Например, малко вероятно е един политик да смята за оправдано да наеме въоръжени бандити, за да нахлуе в дома на свой ближен, да го измъкне от дома му и да го сложи в затвора заради измисления грях пушене на

марихуана. Обаче мнозина политици подкрепят именно това чрез „законодателството“ за борба с наркотиците. Те явно не изпитват срам или чувство за вина от факта, че тяхното „законодателство“ е причина милиони неизползващи насилие хора насилствено да бъдат отнети от своите приятели и семейства и да бъдат принудени да живеят в продължение на дълги години в затвора – понякога до края на живота си. Когато политиците говорят за актовете на насилие, за които те са пряко отговорни – и „законите“ за борба с наркотиците са само пример – „законодателите“ използват термини като „закона на страната“, сякаш самите те са просто наблюдатели и „страната“ или „населението“, или „народът“ са онези, които са причина да се случи такова насилие.

Всъщност степента на психологическо разграничаване от онова, което те са причинили лично и пряко чрез своите „закони“, граничи с умопомрачение. Те заповядват на армии от „данъчни служители“ насилствено да конфискуват имущество, спечелено от стотици милиони хора. Те издават и натрапват „закон“ след „закон“, като използват заплахи за прилагане на насилие, за да управляват във всяко отношение живота на милиони хора, които никога не са срещали и за които не знаят нищо. И след като са пряко отговорни за редовно прилагане на насилие срещу почти всеки човек, живеещ на стотици или хиляди мили от тях, те са искрено шокирани и засегнати, когато някоя от техните жертви заплаши да използва насилие срещу тях. Те смятат за долна постъпка това човек от простолудията да заплаши, че ще направи онова, което политиците правят на милиони хора всеки ден. Същевременно, те като че ли не забелязват хора, които са хвърлени в затвор, чието имущество е ограбено, чийто финансов живот е съсипан, чиято свобода и достойнство са потъпкани, които са подложени

на тормоз и насилие и които понякога са убивани от главорезите на „Властта“, като пряк резултат на същите тези „закопи“, които са създадени от тези политици.

Когато хиляди млади мъже и жени умират в последната военна игра, започната от политиците, политиците говорят за това като „жертва за свободата“, а няма нищо такова. Политиците дори използват сцени с войници в ковчези – последица, която пряко може да се припише на онова, което са направили политиците – като удобен случай да покажат чрез фотографии на обществеността колко са загрижени и състрадателни. Същите тези хора, които са изпратили младежите да убиват или да умрат, след това говорят за онова, което се е случило, така, сякаш са били просто зрители, например: „те умряха за своята страна“ или „във всяка война има жертви“, сякаш войната е станала от само себе си.

И, разбира се, хилядите и хиляди хора „от другата страна“ – поданиците на някакъв друг „авторитет“, гражданите на някаква друга „страна“ – които са убити във войните, запалени от политиците, едва ли изобщо се споменават. Те са статистика, съобщена случайно във вечерните новини. И политиците изобщо не поемат ни най-малка отговорност за широко разпространените огромни и продължителни мъки и страдания, душевни и физически, причинени на хиляди или милиони човешки същества от тяхното разпалване на войни. Освен това, дълбочината на тяхното отрицание и пълно избягване на лична отговорност може да се види в следния факт: ако една от жертвите на военните игри на политиците реши да атакува източника, като пряко се цели в онези, които са издали заповед да се започне война, всички политици, дори и онези, които твърдят, че са против войната, и всички говорещи глави по телевизията, изразяват шок и възмущение, че някой би мо-

гъл да извърши нещо толкова долно. Това е така, защото в очите на „законодателите“ – поради изключителната сила на мита за „авторитета“ напълно да изопачава и изкривява тяхното възприемане на реалността – когато те вършат неща, които водят до смъртта на хиляди невинни, това е „печалната цена на войната“, но когато някоя от техните жертви опита да нанесе ответен удар по източника, това е тероризъм.

Нещо доста лошо е, когато онези, които просто се подчиняват на заповеди, отричат персоналната отговорност за своите действия (на което ще обърна внимание по-долу), но когато онези, които *всъщност* съставят и издават заповедите, отричат каквато и да било отговорност за онова, което техните заповеди пряко са причинили, е чисто безумие. Обаче това е, което „законодателите“ винаги правят на всяко ниво. Всеки път, когато „законодателството“ налага „данък“ върху нещо или налага някакви нови „законови“ ограничения, политиците – независимо, дали това е федералната Власт или общински или районен съвет – използват заплаха за прилагане на насилие, за да управляват хората. Но заради своята неугасима вяра в мита за „авторитета“, те не могат да видят, че това е нещо, което правят те самите, и те никога не поемат персонална отговорност за това, че са заплашвали и изнудвали своите ближни.